

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΠΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΠΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

Ἀρχμ. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος
 Ἱερεὺς Θωμᾶς Παπαγιαννόπουλος
 Νικόλαος Παπαχρήστου
 Γεώργιος Σωτηρόπουλος
 Ἄνδρ. Παπαγεωργακόπουλος
 Θ ε ο λ ό γ ο ι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἑσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερική	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ & ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ
 Ὀρθ. Χριστ. Ἐνωσιν Νέων Πατρῶν
 Γραφεῖα: Ἱερός Ναός ἹΠαντοκράτορος

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐνεφανίσθησαν συνειδητοῦσαι εἰς Ἀθήνας δι' ἀντιπροσώπων των ὄλαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ἐπὶ ζητημάτων ὑψίστης σπουδαιότητος, ἀτινα ἀγρίως προβάλλουσι ἐνώπιον τῆς συνειδήσεως τῆς ὑγιᾶς φρονούσης καὶ σκεπτομένης κοινωνίας.

Ἠκούσθησαν λόγοι θερμοὶ ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ἀναπλάσεως· ἐξεφράσθησαν εὐχαί· καὶ ὑπεδείχθησαν καὶ μέτρα πρὸς καταπολέμησιν τῆς μαστιζούσης τὴν κοινωνίαν μας ἐκφύλου καταστάσεως.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι χαρακτηριστικὸν εἶναι ἢ ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ πάντων κοινὴ ὁμολογία τῆς ἀνάγκης, ἣτις παρουσιάζεται πρὸς τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ συναισθήματος παρὰ τῷ λαῷ.

Ἄνωμολόγησαν πάντες ὅτι, εἶναι ἀνάγκη νὰ στηριχθῶσιν ὄλαι αἱ ἐνέργειαι καὶ προσπάθειαι πρὸς ἀνακοπὴν τοῦ ἐκφυλιστικοῦ καὶ ἀνατρεπτικοῦ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν ρεύματος, ἐπὶ τοῦ θεμελίου τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς. Καὶ εἶναι ἀπολύτως ἀληθὲς πῶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ καταστῇ δυνατὸς ὁ κοινωνικὸς ἀνακαινισμὸς.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς πρὸ πάσης ἐνεργείας καὶ προσπαθείας, πρέπει νὰ καταβληθῇ πᾶσα προσπάθεια, πρωτίστως καὶ κατ' ἐξοχὴν, διὰ τὴν ἠθικὴν διάπλασιν καὶ διαμόρφωσιν τῆς κοινωνίας, τὸσον διὰ τοῦ προφορικοῦ λόγου, ὅσον καὶ διὰ τοῦ τύπου. Αἱ σχολαὶ τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ ἐπανέρῳσι τοὺς θαμῶνας αὐτῶν, καὶ ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἀνταξίους αὐτῆς λειτουργοὺς καὶ

διδασκάλους. Εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην τοῦ κλήρου μορφωμένου, τὸσον ὅσον ἐξ ἴσου καὶ κατὰ μείζονα λόγον ἐναρέτου.

Ἡ κοινωνία μετὰ τὴν σύρραξιν τῶν τελευταίων ἐτῶν, αἰσθάνεται ἑαυτὴν παραπαίουσαν. Τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα, ἀφίνει δυνατοὺς τριγμοὺς ὁ δὲ ὑπόκοφος δοῦπος τοῦ ἀλματωδῶς ἐρχομένου τυράννου τῆς *Κομμουνιστικῆς καὶ τῆς Μπολσεβικικῆς ἰδεολογίας*, ὅστις προβάλλει μὲ τὸ ξίφος αἰμοσταγῆς, καὶ μὲ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἱκανοποιήσεώς της ὑπὸ τὴν κοιλίαν κτηνωδίας, πρέπει νὰ προσκαλῇ τοὺς πάντας ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς τῶν κοινωνιῶν.

Καὶ ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὸν βαρὺν αὐτὸν σταυρὸν τῆς Κοινωνικῆς ἀναγεννήσεως καὶ τοῦ Κοινωνικοῦ ἀναβαπτισμοῦ, εἶναι αὐτὴ ἡ *Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία*.

Θέλετε τὴν κοινωνικὴν ταύτην ἀνακαίνησιν; Ἐπισχύσατε τὴν *Ἐκκλησίαν μας*. Δώσατε εἰς αὐτὴν ὄλα ἐκεῖνα τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνασυνταχθῇ ἀπὸ ἀπόψεως προσωπικοῦ καταρτισμοῦ, καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν λύεται. Παύσατε νὰ ἀδιαφορῆτε δι' αὐτὴν καὶ τὴν δύναμίν Της. Μάθετε πῶς αὐτὴ καὶ μόνη κατέχει τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ τῆς ἠθικῆς τοῦ ὁποίου, εἶναι δυνατόν νὰ τιθασσεύωνται καὶ νὰ δουλαγωγῶνται τὰ κακοῦργα ἐνστικτα, τῆς ἐπαναστατούσης κατὰ τοῦ καλοῦ διεφθαρμένης ἀνθρωπίνης καρδίας.

Μὴ διώκειτε λοιπὸν τὴν Ἐκκλησίαν.

Εὐχόμεθα ὀλοψύχως ὅπως εἰς κάθε κοινὴν

προσπάθειαν πρὸς τὸ καλὸν τῆς κοινωνίας ἐπι-
κρατῆ πάντοτε τὸ ἠθικὸν συμφέρον αὐτῆς.
Μακρὰν πᾶσα ταπεινὴ προσπάθεια καὶ
ἀντίληψις. Μακρὰν καθὲ ἀρότης καὶ καθὲ φα-
νατισμός. Εἶναι ἀνάγκη, εἰὰν πρόκειται πρὸς
ματι περὶ τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος, νὰ ἀ-
φίσωμεν νὰ πνεύσῃ ἐλευθέρως ὁ ὕψιος ἀνεμο-
τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς, ὁ τις προβίλλει μέσα

ἂ ἰαυτὴν τὴν κοινωνικὴν φύσιν καὶ ὅστις τείνει
ἐξορμῶν νὰ καταλάβῃ τὴν κοινωνίαν. Μὴ λοι-
πὸν τολμήσῃ τις νὰ ἐκμεταλλεσθῇ δι' ἑἰδίων σκο-
πὸν τὴν ἀνάγκην τούτην. Ἐὰν ἀφίσωμεν νὰ
προσβάλλῃ τὸ κοινωνικὸν μας ἀκάτιον καὶ ὁ
ἀνωθι τούτου πνέων ἠθικὸς ἀνεμος, διότι τότε
καὶ μόνον θὰ κατευθυνθῶμεν ὀδηγούμενοι ὑπὸ
αὐτοῦ εἰς εὐδίων καὶ ἀποτρεκτικῶν κοινωνικὸν λιμένα.

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΠΑΛΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ὡς ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΙΑ'.

Εἶδομεν ὅτι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη ἐν χρόνῳ, εἰ
καὶ ἡ περὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου δοῦλησις τοῦ Θεοῦ
ἦτο προαιώνιος ἐν τῇ Θεῶν ὅτι αἱ ἐξ ἡμέραι τῆς δη-
μιουργίας εἶνε μακρὰ καὶ χρονικαὶ περιοδοὶ καὶ ὅτι ἡ
ἑβδόμη ἡμέρα τῆς δημιουργίας συνεχίζεται, εἰ καὶ
ἀπὸ μακροῦ χρόνου διαπερῶμεν τὰς ἐσπερινὰς αὐτῆς
ῥας. Καὶ ἦδη ἐρωτᾶται: Ποῖον τὸ πρῶτον δημιούρ-
γημα τοῦ Θεοῦ; Ὅλα ἕμωδ, ταῦτοχρόνως, παρήχθη-
σαν ἢ βαθμιαίως καὶ κατὰ τινα σειρὰν προόδου;

* *

Κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν: «ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ
Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν». (Γεν. 1, 1). Ἐν ἀρχῇ
—πρῶτα, πρῶτα, πρώτιστον πάντων παρήχθη διὰ τοῦ
λόγου τοῦ Θεοῦ ἡ ἀμορφος ὕλη. Τοῦτο ἐννοεῖται ὑπὸ
τὰς λέξεις «τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν» τ. ἔ. τὸ πῦρ,
ὁ ἀήρ, ἡ γῆ, τὸ ὕδωρ, τὰ τέσσαρα συστατικὰ
ἐξ ὧν ὁ σύμπας κόσμος «ἠδρασταί» τὸ πρωτόπλα-
σμα, οὕτως εἶπεν, «ὡς σκοτεινὴ τις μήτρα», ἐν ἣ
τὸ ἔμβρυον ζωϊκοῦ βασιλείου ἤρρισε νὰ κινήται ἀμ-
ως τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος,
συνθάλλον καὶ ζωογονοῦν τὴν τῶν ὕδατων φύσιν κατὰ
τὴν εἰκόνα τῆς ἐπιφάσεως ὀρνιθός—ἵνα κατὰ τὸν
Μ. Βασίλειον εἴπωμεν ἐμφυσῶν καὶ εἰσάγον ἐντὸς
τῶν ὕδατων μορφᾶς ἐνδύρου ζωῆς.

Κατὰ ταῦτα ὁ δημιουργὸς πρῶτον παρήγαγε τὴν ἄ-
μορφον καὶ ἀκατασκεύαστον ὕλην, ἐξ ἧς «διέπλασε
καὶ εἰδοποίησεν ἀκολούθως τὰ διάφορα εἶδη καὶ δι-
πρῶτον τὰ ἀτελέστερα, τὰ ἀνόργανα, ἔπειτα τὰ τε-
λειότερα, τὰ ἐνόργανα, φυτὰ καὶ ζῷα, καὶ ἐπὶ τελευ-
τῆς τὸν ἄνθρωπον». Τοῦτον ὅμως δι' ἰδιαιτέρας ἔλως
καὶ ἐξειδικιασμένης δημιουργικῆς πράξεως καὶ φροντί-
δος. Οὕτω δὲ παρήχθη ἕκαστον εἶδος οὐχὶ διὰ τῆς
ὀργανικῆς ἐξελιξέως, ὡς ἡ ἀποθανοῦσα ἦδη Δαρ-
δίνειος θεωρία ἐδογματίζε, καθ' ἣν τὰ ἀτελέστερα εἶδη
περιείχον ἐν ἐκτοῖς τὰ γενεσιουργὰ τῶν τελειοτέρων
ὄντων αἷτια, ἀλλ' ἕκαστον εἶδος τούτων παρήχθη διὰ
ἰδιαιτέρας, νέας, ἐδικῆς δημιουργικῆς πράξεως τοῦ
Θεοῦ, συνδεομένης βεβαίως ἐκάστης μετὰ τῶν προτέρων
τ. ἔ. τὰ ὄντα παρήχθησαν ἐν βαθμιαία προόδῳ, τῆς
τῶν ἀτελεστέρων εἰδῶν δημιουργίας προηγηθείσης.

* *

Τίς τώρα ἡ πρώτη μορφή καὶ ὄψις τοῦ ἡμετέρου
πλανήτου, τῆς γῆς;

Κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν: «ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ

ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀδύσου»,
(Γεν. 1, 2) ἀόρατος μὲν, καθ' ὅσον ἦτο κεκαλυμμένη
ὑπὸ ὕδατων ἢ ἀτμῶν καὶ περιτετυλιγμένη ἐντὸς τοῦ
ἐπάνω αὐτῆς σκότους τῆς ἀδύσου· ἀκατασκεύα-
στος δὲ, καθ' ὅσον μορφᾶς φυτῶν ἢ ζῴων δὲν εἶχον
εἶτι κληθῆ εἰς τὸ εἶναι, διότι οὐπω «Πνεῦμα Θεοῦ ἐ-
πεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος»· ἀκατασκεύαστος καὶ
ἀμορφος, ἄζωος, διότι ἀκόμη ἡ τοῦ ἁγίου Πνεύμα-
τος ζωογόνος χάρις δὲν εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐπι-
ἄξῃ καὶ συνθάλλῃ αὐτὴν καὶ ἐμφυσᾷ εἰς αὐτὴν τὴν
ζωτικὴν ἐκείνην δύναμιν, ἧς ἀνευ ἄγονος καὶ ἐρημο-
ἀκατασκεύαστος καὶ ἀνείδος ἦν ἀπέμενε. Περιβεβλη-
μένη λοιπὸν ἡ γῆ τὸ ὕδατιδες αὐτῆς κάλυμμα καὶ ἐν
θαθεὶ σκότει πλέουσα, ἐναγωνίως, ἐν ἀκρα τα-
πεινώσει καὶ πλήρει συναίσθησι τῆς ἐαυτῆς
ἀδυναμίας ἀνέμενε τὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ζωο-
γόνον θείαν χάριν. Καὶ ἴδου.

* *

Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεσκίεσεν αὐτὴν καὶ δύναμις ὑ-
ψίστου ἐπεκάθισεν ἐπάνω αὐτῆς καὶ τῶν ἐπάνω καὶ
πέριξ αὐτῆς ὕδατων: «Καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐ-
πάνω τοῦ ὕδατος», τοῦ καλύπτοντος καὶ περιέχοντος
τὴν γῆν.—Πνεῦμα Θεοῦ, καὶ οὐχὶ ἰσχυρὸς ἀνε-
μος, ὡς ἡρμηνεύθη παρὰ τινῶν, διότι «ἀνεμος δὲν ἦ-
δύνατο νὰ ὑπάρχῃ, ἐνθα δὲν ὑπῆρχεν ἀτμόσφαιρα,
ἧτις ἀτμόσφαιρα δὲν ὑπῆρχε πρὸ τῆς δευτέρας ἡμέ-
ρας τῆς δημιουργίας». (Λόγοι ἐν λ' ὁμοίαις σελ. 153).
Πνεῦμα Θεοῦ· τὸ τρίτον Πρόσωπον τῆς ἁγίας Τρι-
άδος καὶ οὐχὶ ἐκφρασις ἀπλή, δηλωτικὴ τῆς παρο-
σίας τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ δημιουργὸς ἀναγκαίως ἦτο πα-
ρὼν εἰς ὅ,τι ἐδημιούργησεν. Ἄρα διὰ τοῦ χωρίου
«Πνεῦμα Θεοῦ» οὐδὲν ἕτερον ἐσκόπει νὰ δηλώσῃ ὁ
ἱερὸς Συγγραφεὺς παρὰ νὰ παραστήσῃ ἐναργῶς, φα-
νερὰ τὴν συμμετοχὴν, τὴν συνέργειαν ἐν τῇ δημιουρ-
γίᾳ καὶ τοῦ τρίτου Προσώπου τῆς ἁγίας Τριάδος.

Κατὰ ταῦτα: ἀφοῦ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἶνε ἡ Δύ-
ναμις ἐκείνη, ἧτις ἐνέχυσε τὴν ζωϊκότητα ἐντὸς τῶν
ὕδατων ἐπέφαξε καὶ συνέθαλαπε τὰ ὕδατα καὶ τὸ λοι-
πὸν πρωτόπλασμα, ἐξ οὗ τὰ πρωτόπλαστα ζῷα ἐλα-
βον τὴν ὑπαρξίν· ἀφοῦ «Πνεῦμα Θεόν ἐστι τὸ ποιησάν
με» (Ἰωβ 33, 4) καὶ τοῦτο εἶνε, ἕπερ «ἐνεφύσησεν εἰς
τὸ πρόσωπον ἡμῶν πνοὴν ζωῆς καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρω-
πος εἰς ψυχὴν ζῶσαν» (Γεν. 2, 7) ἄς ἀνυμνήσωμεν
αὐτὸ ἐπαξίως ἄς ἐπικαλεσθῶμεν τὴν χάριν Του καὶ
μετὰ τοῦ ποιητοῦ ἄς εἴπωμεν.

«Ἐλθέ, ὦ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ,
καὶ ἀνακαίνισον ἐμέ.

Δός μοι εἰρήνην τῆς ψυχῆς,
διότι εἶμαι δυστυχῆς».